

Od našich přátel

SYLVAN GROVE, Kans., 7. května 1914. — Ctěná redakce! Na mnohostrannou žádost přicházím opět s několika řádky a při té příležitosti zároveň Vám zasílám předplatné na "Pokrok" a "Venkov". Dle kvitaní při mé adrese na "Pokrok" je můj čas předplatit 14. května a na "Venkov" 14. června. — Aby ty naše rodičky a vychovatelky rodin zvedly, že my muži též někdy musíme něco zkusit, tedy se pokusím něco jim z mojí zkušenosti sdělit. Jedné noci byla moje manželka nepokojná a čím dál, tím šly na ni větší bolesti. Byly asi 3 hodiny, když tehdy pravila: "Jo, sefe, musíte skočit pro babičku!" Já jako poslušný manžel jsem ihned její rozkaz vykonal, takže babička se okamžitě dostavila. Po vykonané komisi babička pravila: "Kdybychom jen zde měli tu porodní sešl, která u prvníček jest velkou výhodou. Chybou ale je, že je v Černikovicích. — Černikovicé jsou asi jednu zdejší sešl od Kožlan vzdáleny. — "Kdyby se někdo mohl pro tu sešl poslat — jest v Černikovicích u Kouklík — není ještě právě tak na kvap — mohla by zde do toho času být." Já vida, že bych tím ulevil své manželce, hned jsem se hlásil, že já sám pro ni doběhnu. Přijda do Černikovic, zaklepu na okno — oni tam totiž ještě spali, načež Kouklík se ptá, kdo je to? Jen otevři a hezky zveřsta, neboť nemám žádný čas nazbyt. Člověče, kde jsi se tu vzal k tomu v noci? Já sem jdu pro tu sešl, kterou jsi neodevzdal, proto mně ji čersta vydej! Kouklík ji vynesl z kolny, jaké ale bylo moje překvapení, když jsem spatřil veliký "rakač", jen že neměl žádná kolébádla, za to ale uprostřed díru. "Člověče, vždyť ty to neunes! Počkej, já tam půjdu na "roráté", a tu bych ti to mohl pomoci nést. Vezmeme to každý po jedné straně." Ale já nesvolil. Jen to na mne pomoz! Tak jsem do toho vlezl a hlavu tou dírou prostrál. Dost dobře mně to na rameně leželo. Cesta, po které jsem musel jít, vedla okolo jeho zahrady. Pojednou však jsem s tím aparátem zachytil za suk, který tam z jedné jabloně vyčníval, následkem čehož všechna váha posunula se na jednu stranu a nějak jsem to nemohl narovnat. Když jsem viděl, že již to nezmohu a že by mě to uskrtilo, tak jsem volal o pomoc. Kouklík přiběhl, pomohl mně to narovnat a já zase pokračoval v další cestě, kde se právě též dvě cesty — z Hečan a z Černikovic setkávaly. Na jednou tady se ozve hlas — "Chval každý duch Hospodina i Ježíše jeho Syna!" Ale já ho poznal dle hlasu, byl to z Hečan představený, který šel na "roráté" do Kožlan. Vždy ho nazývali strýčkem, tedy já též pravil: "Strýčku, nebojte se, neboť já mám sám strachu dost." Když viděl, jak to jest nahore široké — byla totiž ještě tma a on takový předmět před tím nikdy nespa-

řtil, tak myslel, že je to nějaký zlý duch. Přijda domů, babička tam nebyla, musela přý jít k Či-harům, tam že také padla kamna a kde byla již její deera Johana, též zkoušená babička. Matka byla chudá a nemohla tudíž své deeri žádné "pretenci" dát a tohle bylo jisté, neboť ten obchod nezaklikne, ani neudělá bankrot, při tom se urodí každý rok, ať prái neb ne. V tom najednou k nám vrazí Čihar, celý ustrašen a pravil, dobře, že jsi s tou sešl již zde! Babička mě sem pro ni poslala. A hned se sešle chápala. Já ale mu pravil, "to jsi měl sám pro ni jako já do Černikovic jít, a do sešle jsem si sedl." Když ale jí násilím chtěl, tak jsem ho chytil a vyhodil až na paviče. Nyní přišla babička od Čiharů, kde se to odbylo bez sešle. Prohlédnuvši moji ženu, posadila se a vypravovala nám, kde to jak bylo a mnoho-li kde padlo do kapsáře. V tom viděla mne v té sešl sedět a pravila: "Vás já tam nechei, udelejte místo vaší paní a pomozte jí tam usadit! Moji se ale do té pohovky nechtělo, proto ale přece jsem ji tam usadil. Sám ale musel jsem si též vzít židličku a posadit se vedle ní. Ona mne vzala kolem krku a pravila: "Muži, modli se k svatě Anně, to byla babička Pána Ježíše, aby mně pomohla! Mně šla huba jako klapka, když za malou chvilu byl tu kluk jako buk. Podnes ještě nevím, co vlastně vše učiněkovalo, jestli to mé modlení, anebo ta babička, neboť sv. Annu jsem tam neviděl. Já zapomněl, že byla od moji manželky odporučena a pak v tom velkém strachu jsem na ni nejspíše zapomněl. Když bylo vše v pořádku, tak jsem ten aparát uklidil do sklepa. Třetí den k nám přišel jakýsi Vozech, právě jsme obědvávali a pravil, já jsem jdu pro tu sešl. Já, věda dobře, že je to přednější než oběd, šel jsem mu ten a parát vydat. Když jsem to vynesl do sklepa, tu on se toho ulekl, že je to práy moc těžké. Půjčil jsem mu tedy trakač a uvázal mu to k žebříku. Pak jsem podotknul, aby ni ho zase zpět odevzdal. Po dlouhém čase, když mně trakač nedával, náhodou jsem se s ním sešel a tu jsem mu pravil, proč mně trakač neodevzává. On odpověděl, že ho vzal Pavlíček s tou sešl a tak trakač šel od jednoho k druhému, jako by k té sešl patřil. Naposledy bych ještě při tom byl o trakač přišel. — Jedna paní mně ondu radila, že jsem se měl oženit, že bych se nebyl tak trásl. Když jsem ale o tom přemýšlel, že mně v Čechách, v Kožlanech, pan víkár tu sedmou svátost udělil na 51 let, že by mně to zde mohli zase tak udělat a že bych musel ten jeden chlebiček zase tak dlouho papat. Ovšem s počátku je vždy z té patentní monkey, k posledu a le hývá již jenom z "midlinku". Já jsem se ovšem mohl oženit, neboť mně bylo teprve 70 roků, když jsem ovdověl a 14 roků již jsem vdovcem, nebo svobodným — jak chcete. Já vím, že máj soušed na Palacky již se třikrát oženil. Ten přece měl částěji z té

HLAVNÍ SVĚDKOVÉ PROTI BECKEROVI V JEHO DRUHÉM PROCESU PRO ROSENTHALOVU VRAZDU.

1 ROSE 2 SHAPIRO 3 VALLON

Tři hlavní svědkové pro stát proti dřívějšímu policajnému poručíku Beckerovi v jeho druhém procesu pro vraždu Hermana Rosenthala, karbaníka, jsou Jack Rose, William Shapiro a Harry Vallon. "Bridgie" Webber nepochybně též bude svědčeti proti Beckerovi. Tento sensační případ budí živou pozornost po celé zemi. Becker ješ zlovan, že najal čtyři zbrnjíky, kteří nedávno byli popraveni v Sing Sing pro skutečné spáchání vraždy na Rosenthalovi. Becker byl uznán vinným při prvním procesu, avšak bylo mu povoleno nové léčení na základě technické chyby, když byl již strávil rok v cele smrti v Sing Sing.

patentní monkey ten chlebiček, ale mně to štěstí nepotkalo. Tak nyní již očekávám, brzo-li se již s moji starou na hřbitově v Palacky sejdou. Ona bude zajisté ráda, že jsem se neoženil a že jsem zase k ní jako na námluvy přišel. Tam ji budu vypravovat, co se zde za její nepřítomnosti stalo. Však se již třeš, že se nemohu ani obléci, tak že mně musí být nápomocen můj sekretář—moje deera, která též je vdovou, ale ještě dosti čilou. Já již 4 roky psát nemohu a tu musí vše za mě vyřizovat můj sekretář. Zjednal jsem si ji za písáře, jenže ten náš fidiel "Kansaského Pokroku" udělal z něj sekretáře, což se stalo bez mojí vůle, neboť musím nyní sekretář více platit. Jak ono ale na tebe také dojde, jestli tady budeš tak dlouho jako já. Předplácím již na "Pokrok" 35 let a nikdy jsem jim dlužen nezůstal, neboť vím, že oni musejí jak tělesně tak duševně pracovat a mají též při tom velké vydatí. Tak má každý odběratel hledět řádným zaplacením jim pomáhat. (Douška.) Kdyby se přihodilo, že bych Vám nějakou částku dlu-

hoval, ale ono se to nestane, tak Vám ten dluh odkážu, abyste také měli nějakou památku po pradělovi. Není to žádná pohádka z Jiříkova vidění, ale ryzá pravda, na to bych se mohl třeba dvakrát zadušovat — možná, že se již více v Pokroku dle mého náhledu nesejdeme. Proto zdravím všechny čtenáře Pokroku, též moji rodinu na Palacky a těším se, až mne tam k té mé staré přivezou, že mně ti moji vnuci naposled zahrajou; tím končím můj dopis a nevíím, jestli mi bude po přání ještě jednou do mého milého "Pokroku" psát, tak — bye bye — Jos. Skalický, praděda, a jeho sekretář Mimie F. Robinsonová.

Z OMAHY.

— Miss Louise McPherson, dobře známá pracovnice v dobročinných spolecích, navštívila minulou sobotu policejní stanici, při kteréžto příležitosti bylo jí též městské vězení ukázáno. Když vše si Miss McPherson důkladně prohlédla, tu rázně se přimlouvala pro založení městské farmy, kde by mohli odsouzení provinilci býti na zdravém povětří zaměstnáni a při tom přece by se pod náležitým dohledem nalézali. Miss McPherson poukazyvala na hrozný stav přítomného vězení, který jest přímo neuvěřitelný pro ty, kdož odtě se o tom nepřesvědčí-li. — Pořádající výbor spolku sv. Prokopa, čís. 18, odv. Katol. Dělníka, zajisté dobře se postará, by četným příznivcům a milovníkům pěkné zábavy na ničem nescházelo, až v sobotu, 6. června 1914, k jejich zábavě v nejhodnějších počtu se dostaví. Bude účinkovat nejen výborná hudba, ale i všecko jiné pro pohodlí a občerstvení bude zaopatřeno. Proto přijďte, neboť zábava bude nanejvýše srdečnou! — Krajané a zvláště milovníci divadla neopomenou se zajisté v nejhodnější počtu dostaviti do Národního divadla p. Jana Vampoly, kde již příští neděli, dne 24. května, Katol. Matice školská schraje krásný obraz se života, ve 4 jednáních, pod názvem "Na dušičky" aneb "Staniš se vůle Trá". Ředitel divadla, p. Rud. Chleborád, kterýž úlohy svéčil v ruce vesměs osvědčených ochotníků, plně kus tento navštíti a možná tudíž všem příznivcům těšiti se na počátek v každém ohledu znamenitý. Katol.

Low cost tourist travel to Colorado. UNION PACIFIC. \$17.50 to Denver, Colorado Springs, or to Pueblo and back, valid June 1st.

Musician Shor organizes a band for the theater. The band will consist of 12 members and will perform at the theater.

From Omaha to Cotesfield, Nebraska. Uprímná soustrast. Barboře Vlachové. Linhartu Vlacha.

Of All Human Blessings Personal Liberty Is Prized the Highest. Budweiser Beer advertisement featuring the Statue of Liberty and a bottle of beer.

Oznámení úmrtí a díkůvzdání.

Velkým žalem sklěněni, oznamujeme všem svým přátelům a známým truchlivou zvěst, že se Pánu Bohu zalibilo povolati k Sobě vroucně milovaného našeho manžela, otec a dědečka, pana

Linharta Vlacha,

který po dlouho trvajícím nemoci klidně dne 12. května ve stáří 61 rok. Zesnulý narozen byl v Radonicích, kraj Plzeň u Domažlic. Tělesné pozůstatky jeho uloženy v lůno země dne 14. května na hřbitově v Cotesfield za doprovodu spolubratrů od spolku Woodmen of the World, ku kterému drachy zesnulý přináležel. Při této pro nás tak smutné chvíli dostalo se nám tolik srdečných projevů, že považujeme za svoji povinnost poděkovati co nejupřímněji všem, kdož jakýmkoliv způsobem velký bol a ztrátu naši zmírnutí se snažili, po čas nemoci naší draché bytosti jej navštěvovali a k posledním odpočinku v tak hojném počtu jej doprovodili. Na první místo jsme povinni vzdáti vřelou dík Rev. Vannice-ovi a Rev. Parker-ovi za vykonání pohřebních obřadů a slova útěchy v domě smutku, v chrámu Páně United Brethren a na hřbitově. Dále všem dárcům květin a sice: Pan Prokop Kruml z Omahy, pan a paní Vaclav Kruml se South Omahy, pan a paní John Moravec; rodina Jos. Čoufala, rodina Franka Moravec z Palmer, Nebr.; pan a paní Philip Weiker, spolek W. O. W., číslo 158. Pak za věnce, darované snachami Marie a Lucy Vlach. Uprímně díky pánům Janu Tamo-ovi, Philip Weiker-ovi, Janu a Franku Moravec-ovi za vykonání a krásné upravení hrobu. Všechny díky nám platí nosičům rakvy a zároveň zdejším lékařům Dru Jones-ovi za krásné upravení zesnulého a pak pohrobku panu Miller-ovi. Buďte ujištěni, draží přátelé, že Vaše výpomoc nám navždy utkví v paměti a proto: Zaplať Pán Bůh vám!

BARBORA VLAOH, truchličí manželka.

Václav, Jiri a Prokop, synové. Anna Křepel a Kateřina Vlach, dcery. Marie Vlach a Lucy Vlach, snachy. Josef Křepel, zeť — a všechna vnoučata.

Cotesfield, Nebr., dne 17. května 1914.